

Konklusion

Artikel 44 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, som ændret ved Rådets direktiv 2008/8/EF af 12. februar 2008, og artikel 11 i Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/2011 af 15. marts 2011 om foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 2006/112 skal fortolkes således, at et selskab, der har sit vedtægtsmæssige hjemsted i én medlemsstat, ikke har et fast forretningssted i en anden medlemsstat med den begrundelse, at dette selskab har et datterselskab dér, som stiller menneskelige og tekniske midler til rådighed for dette i medfør af aftaler, hvorved datterselskabet til selskabet eksklusivt leverer markedsføringsydelser, lovpligtige ydelser, reklameydelser og agenturydelser, der kan øve en direkte indflydelse på dets salgsvolumen.

⁽¹⁾ EUT C 339 af 12.10.2020.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 7. april 2022 — A SCPI (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Helsingin hallinto-oikeus — Finland)

(Sag C-342/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – skatter og afgifter – artikel 63 TEUF og 65 TEUF – frie kapitalbevægelser – restriktioner – juridiske persons indkomstskat – skattefritagelse for investeringsfonde – betingelser for skattefritagelse – betingelse vedrørende fondens oprettelse ved aftale)

(2022/C 213/09)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Helsingin hallinto-oikeus

Parter i hovedsagen

Sagsøger: A SCPI

Procesdeltager: Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö

Konklusion

Artikel 63 TEUF og 65 TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, der — ved at forbeholde alene investeringsfonde, der er oprettet ved aftale, skattefritagelse for lejeindtægter og fortjeneste ved salg af fast ejendom eller aktier i selskaber, der ejer fast ejendom — udelukker en ikke-hjemmehørende alternativ investeringsfond, der er oprettet i henhold til en vedtægt, fra denne fritagelse, når sidstnævnte, der i den medlemsstat, hvori denne er etableret, nyder godt af en ordning med skattemæssig transparens, ikke er indkomstskattepligtig i denne sidstnævnte medlemsstat.

⁽¹⁾ EUT C 339 af 12.10.2020.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 7. april 2022 — EL og TP mod Caixabank SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia n° 49 de Barcelona — Spanien)

(Sag C-385/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – direktiv 93/13/EØF – effektivitetsprincippet – ækvivalensprincippet – retslig procedure om konstatering af, at et kontraktvilkår er urimeligt – den nationale rets ex officio kontrolbeføjelse – national sag om fastsættelse af sagsomkostninger – sagsomkostninger, der kan kræves erstattet til dækning af advokatsalærer)

(2022/C 213/10)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de Primera Instancia n° 49 de Barcelona

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: EL og TP

Sagsøgt: Caixabank SA

Konklusion

- 1) Artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler skal, i lyset af effektivitetsprincippet, fortolkes således, at disse bestemmelser ikke er til hinder for en national lovgivning, hvori der i forbindelse med fastsættelsen af sagsomkostningerne i et søgsmål om et kontraktvilkårs urimelige karakter er fastsat et loft for det advokatsalær, som en forbruger, der har fået medhold vedrørende realiteten, kan kræve erstattet af den erhvervsdrivende, som er blevet pålagt at betale sagsomkostningerne, forudsat at dette loft gør det muligt for forbrugeren at få godtgjort et beløb, der er rimeligt og forholdsmæssigt afpasset efter de omkostninger, som vedkommende objektivt set har skullet afholde for at anlægge et sådant søgsmål.
- 2) Artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13 skal, i lyset af effektivitetsprincippet, fortolkes således, at disse bestemmelser ikke er til hinder for en national lovgivning, hvorefter sagens værdi, der lægges til grund for beregningen af de sagsomkostninger, som en forbruger, der har fået medhold i en sag vedrørende et urimeligt kontraktvilkår, kan kræve godtgjort, skal fastsættes i stævningen eller, i mangel heraf, fastsættes ved denne lovgivning, uden at denne oplysning kan ændres efterfølgende, forudsat at den nationale ret, der skal fastsætte sagsomkostningerne, frit kan fastsætte den faktiske værdi af sagen for forbrugeren, idet det sikres, at forbrugeren har ret til at få godtgjort et beløb, der er rimeligt og forholdsmæssigt afpasset i forhold til de omkostninger, som vedkommende objektivt set har skullet afholde for at anlægge et sådant søgsmål.

(¹) EUT C 423 af 7.12.2020.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 7. april 2022 — Solar Ileias Bompaina AE mod Europa-Kommissionen

(Sag C-429/20 P) (¹)

(Appel – statsstøtte – markedet for elektricitet produceret fra vedvarende energikilder – national lovgivning, som angiveligt bevirker, at el-leverandørerne indrømmes en ulovlig fordel – klage til Europa-Kommissionen – afgørelse om afslag uden at indlede den formelle undersøgelsesprocedure – annullationssøgsmål – forordning (EU) 2015/1589 – artikel 1, litra h) – begrebet »interesserede parter« – afvisning)

(2022/C 213/11)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Solar Ileias Bompaina AE (ved Rechtsanwalt A. Metaxas, dikigoros, A. Bartosch)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved B. Stromsky og K. Herrmann, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Solar Ileias Bompaina AE betaler sagsomkostningerne.

(¹) EUT C 359 af 26.10.2020.